

med et Kontor. Den tillidsvækkende Landmandstitel havde han derimod bibeholdt tilligemed den jyske Snurren paa r'et, der i københavnske Øren gav hans Tale et Præg af frisk og trohjærtig Aabenhed.

Naturligvis var ogsaa Ivan tilstede, rigtignok med et meget fraværende Ansigtsudtryk. Mens de andre Herrer stod i livlig Samtale, gik han ensom og bleg omkring i Værelset og fingrede nervøst ved de fremlagte Aviser og Bøger.

Han var meget nedslaaet over sit mislykkede Forsøg paa at mægle mellem Oberst Bjerregrav og Per. Han havde vel ikke selv ventet, at denne skulde kunne lade sig overtale til at gøre den ligefremme Undskyldning, som Obersten havde fordret for at støtte hans Sag med sit Navn; men den Maade, hvorpaa Per i sin Svarskrivelse havde omtalt Obersten, udelukkede overhovedet ethvert Haab om Forsoning. Per havde fyldt en halv Side med udsøgte Haansord. Med den Løssluppenhed, der i det hele prægede hans italienske Breve til Ivan, havde han kaldt Obersten for en haleløs Abe, en hovedløs Lus, en sandrupsk Kontorist o. s. fr. og sluttelig anmodet om at blive forskaanet for oftere at høre hans ækle Navn.

Men Ivan havde i denne Tid ingen Sans for Pers Humor. Han var tværtimod bleven yderligere foruroliget af den Ligegyldighed, som Per paa det sidste saa tydeligt havde lagt for Dagen